

Arrest

nr. 114 347 van 25 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 9 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 januari 2013 *“in dewelke hem gevraagd wordt het grond gebied te verlaten ten laatste op 29/03/2013”*, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 22 maart 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 augustus 2013.

Gelet op de beschikking van 4 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. MUKENDI KABONGO KOKOLO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing betreft de ‘beslissing’ van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 januari 2013 ten aanzien van de verzoekende partij *“in dewelke hem gevraagd wordt het grond gebied te verlaten ten laatste op 29/03/2013”*, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 22 maart 2013.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 De Raad stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast.

2.2 Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt in de beschikking van 12 augustus 2013 het volgende gesteld:

“Het beroep is ontvankelijk (lees: onontvankelijk), daar het niet gericht is tegen een uitvoerbare beslissing. Als uitvoerbare beslissing dient te worden beschouwd de handeling waarbij rechtsgevolgen in het leven worden geroepen of worden belet tot stand te komen, met andere woorden waarbij wijzigingen in een bestaande rechtstoestand worden aangebracht, dan wel zodanige wijzigingen worden belet.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij, na een beslissing tot teruggrijping te hebben gekregen, werd toegelaten het Rijk binnen te komen en uit de bestreden beslissing blijkt dat de maatregel tot teruggrijping genomen ten aanzien van de verzoekende partij in toepassing van artikel 74/5, § 5 van de vreemdelingenwet van rechtswege wordt gelijkgesteld met een bevel om het grondgebied te verlaten. Vervolgens wordt aan de verzoekende partij een termijn gegeven om het grondgebied te verlaten.

Gelet op het voorgaande kan de bestreden beslissing niet worden beschouwd als een handeling die beoogt de rechtsorde te wijzigen of een wijziging ervan te beletten. De aangebrachte mededeling strekt er immers slechts toe de verzoekende partij te informeren inzake de gevolgen die de wet van rechtswege verbindt aan de toelating tot het grondgebied van een vreemdeling die voorheen was onderworpen aan een beslissing tot teruggrijping. Bijkomend kan opgemerkt worden dat de termijn om het grondgebied te verlaten slechts een uitvoeringsmodaliteit is van het bevel om het grondgebied te verlaten en zulke uitvoeringsmodaliteit niet kan worden beschouwd als een afzonderlijke beslissing met specifieke rechtsgevolgen of een beslissing die de rechtstoestand van de verzoekende partij wijzigt (RvS 16 oktober 2006, nr. 163 605 en RvS 6 september 1995, nr. 55 041).”

2.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 21 augustus 2013 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in.

In het proces-verbaal van terechtzitting van 24 september 2013 staat het volgende vermeld: *“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. VzP volhardt in de middelen zoals deze ontwikkeld werden in het verzoekschrift. VwP verwijst naar de beschikking van de Raad en haar nota.”* Het is duidelijk dat, indien de verzoekende partij een vraag tot horen indient en zo kenbaar maakt dat zij het niet eens is met de beschikking, maar zich ter terechtzitting beperkt tot het loutere verwijzen naar haar verzoekschrift, zij op deze manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. Zodoende brengt zij dan ook geen elementen aan die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen. Hierbij dient, volledigheidshalve, opgemerkt dat waar in de beschikking wordt gesteld dat *“Het beroep (...) ontvankelijk (is)”*, dit – mede gelet op de daaropvolgende uiteenzetting in de beschikking, alsmede de aanhef van de beschikking dat *“(…) het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden”* -, overduidelijk een loutere materiële vergissing betreft.

Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 12 augustus 2013 opgenomen grond, dient te worden vastgesteld dat het beroep niet gericht is tegen een uitvoerbare beslissing en zodoende onontvankelijk is.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig november tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET